

Про що мають пам'ятати батьки під час вступу дитини до першого класу (консультація для батьків)

Вступ дитини до 1-го класу є процесом доволі складним для всіх його учасників, насамперед для дитини. Для дошкільників це апріорі стресогенна ситуація. Адже вони йдуть до нового закладу, де багато нових дорослих. Ситуацію загострюють і батьки, які мало не щодня говорять про школу, вступ, труднощі, майбутнє, що постає перед дитиною похмурим і тривожним. Усе це не додає дитині впевненості.

Хвилювання батьків пов'язані з вибором закладу освіти, із процесом приймання, а також з їхньою дитиною - її вміннями, знаннями, можливостями тощо. Однак, насамперед, батьків мали б непокоїти здоров'я дитини, її переживання з приводу майбутнього навчання в школі та батьківських очікувань. Дитина від батьків чекає підтримки, прийняття, розуміння і любові. Тож як має бути організований процес приймання дітей до 1-го класу? На що батьки мають звернути увагу насамперед? Як вони мають поставитися до цієї події?

Позиція та завдання батьків

Перехід дитини із закладу дошкільної освіти до загальноосвітнього, від ролі «дошкільника» до ролі «школяра» - важливий етап у житті дитини. Процедура приймання дитини до 1-го класу, зокрема її стресовий характер, визначає ставлення дитини до школи не лише напередодні та на початку навчання в 1-му класі, а й упродовж усіх років навчання. Тож основним завданням батьків є створення сприятливих умов для розвитку дитини. Батькам майбутніх першокласників доцільно дотримуватися такої моделі поведінки:

- у жодному разі не можна лякати дитину школою, труднощами навчання та процедурою приймання до 1-го класу;
- необхідно наголошувати на вміннях дитини, її досягненнях та вправності;
- варто налаштовувати дитину на пересічність процедури приймання (життя не закінчиться, якщо в неї щось не вийде);
- треба заохочувати дитину до пізнання нового, стимулювати та підтримувати її ініціативу щодо цього.

Напередодні проведення співбесіди дитині варто розповісти про те, як це відбуватиметься. Основне завдання батьків під час такої розмови — запевнити дитину, що вони будуть поруч, за потреби допоможуть їй. Мета розмови - скласти для дитини певний план проходження співбесіди.

Ти вже знаєш, що ми підемо записуватися до школи. Коли ми зайдемо до кабінету, ти привітаєшся з усіма присутніми. Гадаю, учителі захочуть із тобою поговорити, дізнатися, як ти вправно рахуєш і читаєш, тож будь уважним. Думаю, там буде цікаво — дізнаємося щось нове. Пам'ятаєш, що якщо щось не почуєш - треба ввічливо перепитати. Я впевнена, що ти з усім впорася. А я буду поруч із тобою...

Під час такої розмови дитина, передусім, має впевнитися, що її люблять, що батьки (чи хтось один із батьків) будуть поруч - не залишать її саму з незнайомими людьми.

Батькам важливо пам'ятати, що шестирічний дошкільник живе «тут і тепер», тому може переносити ситуативні форми привітання чи звертання в інші умови або ділитися нещодавнім досвідом, коли це недоречно. Якщо батьки схильні перейматися через кожне сказане дитиною слово, соромити її за це, тоді їм варто проговорити для дитини можливі форми привітання, звертання, прохання тощо, які, на їхній погляд, є прийнятними.

Отримавши результати співбесіди та рекомендації, батьки мають усвідомити, що рекомендації, насамперед, надані їм, і саме вони відповідальні за їх виконання чи дотримання. Дитина має відчувати підтримку батьків, їхнє розуміння її переживань, страхів і тривоги. Мудрі батьки мають розвіяти страхи дитини, а не пригнічувати її ще й своїми.

Батькам варто доброзичливо пояснити дитині помилки її поведінки. Вона має зрозуміти, що батьки не сердяться на неї через її вчинки.

Насамперед, батьки мають налаштувати себе на вступ дитини до школи. Маленька дитина залежить від найближчих дорослих, тобто батьків, і схильна відчувати та наслідувати їхні переживання. Поведінка батьків є зразком для поведінки дитини. І якщо мама постійно смикає дитину, поправляючи її одяг, роблячи зауваження щодо її поведінки чи манер, вдесьте запитує, чи не потрібно дитині в туалет, або ж щохвилини повторює, як вона хвилюється, то дитина робить висновок, що хвилюватися - це правильно. Тож саме батьки мають не хвилюватися, бо що більше вони хвилюються, то більше хвилюється і переживає їхня дитина.

Пам'ятаючи про особливості сприймання дитиною своїх батьків і їхнього ставлення до чогось, батьки мають уникати таких висловів під час спілкування з дитиною: «Не хвилюйся», «Сміливіше!», «Чого ти зніяковів?». Подібні фрази акцентують увагу дитини на проблемі, і дитина знову робить парадоксальний для дорослих висновок: «Якщо мама це бачить і говорить про це - отже, я правильно роблю. Треба боятися (хвилюватися, ніяковіти тощо)». І дитина ще більше тремтить та замикається в собі. Тож «бачити» батьки мають лише хороше, спрямовуючи поведінку дитини в бажане русло.

Питання вступу дитини до школи постає перед батьками задовго до дня вступу. І передусім це питання вибору навчального закладу. Обирати варто вчителя, до якого піде дитина в 1-й клас. Адже його особистість є визначальною щодо сприймання дитиною школи та її ставлення до навчання.

Не варто розглядати школу і навчання дитини як засіб підняття чи утримання свого статусу в очах друзів, знайомих, сусідів, родичів тощо. Школа, у якій навчатиметься дитина, є питанням не престижу батьків, а їхньої відповідальності та тяжкої праці, особливо в 1-му класі і в початковій школі, коли дитина лише вчиться вчитися. Відповідальність насамперед полягає у збереженні здоров'я дитини. Примарні батьківські міркування щодо свого статусу в жодному разі не мають впливати на здоров'я дитини.